

ning med den betydelige Lettelse af Arbejdet med Tiendeafløsningen, der opnaas ved nærværende Lovforslags Bestemmelser om den ubetinget tvungne Afløsning af Tienden.

At visse Sogne ville faa hele deres Tiendebyrde afløst, medens andre Sogne endnu bære den fulde Tiendebyrde, medfører naturligvis en Begunstigelse af de førstnævnte Sogne. Denne Begunstigelse er imidlertid uundgaelig paa Grund af Reglen om, at alle Tiender i et Sogn skulle afløses samtidig, da det selvfølgelig er umuligt at faa hele det med en tvungen Tiendeafløsning forbundne, meget betydelige Arbejde udført paa en Gang. Da det er Tanken, at Landet skal inddeles i adskillig flere Tiendeafløsningskredse end nu, vil Afløsningen imidlertid kunne fremmes saa hurtig, at Tiendens Afløsning tør antages at kunne være tilendebragt i Løbet af en forholdsvis kort Tid. Under Hensyn her til og da det som ovenfor bemærket vil lette Arbejdet med Tiendeafløsningen i betydelig Grad, at alle Tiender i et Sogn afløses paa en Gang, mener Regeringen at burde bortse fra den Betænelighed, det i sig kan have at begunstige visse Sogne fremfor andre med Hensyn til Tiendens Afløsning.

Efter det ældre Forslag skulde en Tiendes Afløsningssum i alle Tilfælde udgøre henholdsvis 24 eller 22 Gange et Aars Tiende uden Hensyn til, om der paa hvilede Tienden Skat eller ikke. Da der ikke hviler Skat paa Præstetienden, vilde dette Forslags Gennemførelse medføre, at denne Tiende blev afløst med et mindre Beløb end de andre Tiender, idet den paa Grund af dens Skattefrihed faktisk er mere værd end disse. Da derhos de andre Tiender ikke beskattes efter de samme Regler, og Skatten tilmed ikke staar i Forhold til Tiendens Værdi i Handel og Vandel, men Tiender af samme Størrelse kunne bære en forskellig Skattebyrde, vilde Gennemførelsen af det tidligere Forslag endvidere føre til, at en forholdsvis højt beskattet og derfor mindre værdifuld Tiende blev afløst med samme Afløsningssum som en lavere beskattet og derfor mere værdifuld Tiende af samme Størrelse. For at dette unaturlige Resultat kan undgaas, foreslaas det, at alle Tiender skulle afløses med en Kapital, svarende til 25 Gange et Aars Tiende efter Fradrag af det aarlige Beløb af de Tienden paahvilende Skatter og Afgifter til det offentlige.

Forslaget om at lade Afløsningen af Tienden foregaa gennem en i dette Øjemed oprettet Bank skyldes Ønskeligheden af at

kunne undgaa den betydelige Forøgelse af Statsgælden, som det ældre Forslag vilde medføre. Det foreslaas endvidere, at Afløsningssummerne for Tienden ikke skulle udbetales med rede Penge, men med Bankens Obligationer, der skulle bære 4 pCt. aarlig Rente. En lignende Fremgangsmaade er andetsteds anvendt ved Afløsning af Tiender og andre Realbyrder, og den anbefaler sig i høj Grad, da man ellers vilde være tvungen til at sælge Bankens Obligationer i det aabne Marked paa et Tidspunkt, der muligvis var meget ugunstigt for et saadant Salg. Da en Tiende-ejer ikke har nogen Ret til at fordrer Tiendens Kapitalværdi udbetalt af Tiendeyderne, men kun har Ret til at indkræve den aarlige Tiende, tilføjes der ham heller ingen Uret, fordi han tvinges til at modtage Bankens Obligationer i Stedet for rede Penge, naar blot Renten af Obligationerne i Værdi er lige med den aarlige Tiende, et Hensyn, der fuldt ud er iagttaget i nærværende Lovforslag ved Bestemmelsen om, at Afløsningssummen skal udgøre det 25dobbelte af et Aars Tiende.

Bestemmelserne om Statskassens Bidrag til Tiendeafløsningen ere fastsatte i Overensstemmelse med det ældre Forslag. Det bestemmes derfor (§ 2), at Tiendeyderne af Afløsningssummerne skulle bære et Beløb svarende til 18 Gange et Aars Tiende, hvilken Forpligtelse skal udredes ved Erlæggelsen af en halvaarlig Ydelse af $2\frac{1}{4}$ pCt. af den paagældende Afløsningssums oprindelige Beløb, hvoraf højst 2 pCt. beregnes som Rente, medens Resten afskrives som Afdrag. Den øvrige Del af Afløsningssummerne bæres af Statskassen paa den Maade, at Statskassen til Tiendeafløsningsbanken halvaarlig indbetaler et Beløb svarende til $2\frac{1}{4}$ pCt. af dens Andel af Afløsningssummerne. Forrentningen og Amortisationen af de af Tiendeafløsningsbanken udstedte Obligationer sker altsaa dels ved de halvaarlige Tiendeydelser, der paalægges de tiendepligtige Ejendomme, dels ved det fornævnte Bidrag af Statskassen.

For at sikre Bankens Obligationer en saa høj Kurs som mulig, foreslaas det (§ 24), at Staten skal garantere Renten af Obligationerne. I Betragtning af den fortrinlige Sikkerhed, som disse Obligationer frembyde, kan Regeringen ikke nære nogen Betænelighed ved denne Garantiforpligtelse. Det foreslaas endvidere (§ 24), at der til en Reservefond for Banken skal henlægges et Beløb af 2 Mill. Kr. i $3\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende danske Statsobligatio-